

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Lucy Score
THINGS WE NEVER GET OVER

Copyright © 2022 Things We Never Got Over by Lucy Score
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and Corto Literary.
The moral rights of the author have been asserted.
Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04708-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

The background of the cover is a light gray floral pattern. It consists of various stylized flowers and leaves, some with small dots around them, creating a delicate and decorative texture.

Sve što nismo preboleli

Lusi Skor

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

Za Džoci, Džen i Kler, najhrabrija srca

JEDAN
NAJGORI. DAN. U. ŽIVOTU

Naomi

Nisam sigurna šta sam očekivala kada sam ušla u *Kafe Rev*, ali svakako ne to da vidim moju fotografiju iza kase ispod veselog natpisa „Ne usluživati“. Fotografiju je držao žuti magnet u obliku namrštenog lica.

Za početak, nikada do sada nisam nogom kročila u Nokmaut u Virdžiniji, i svakako nisam uradila ništa što bi zahtevalo tako bezočnu kaznu kao što je uskraćivanje kofeina. A i šta čovek mora da uradi u ovom prašnjavom gradiću pa da mu njušku okače na oglasnu tablu lokalnog kafea?

Ha! Njuška. Njušim kafu. Jer sam u kafeu. Bože, baš sam duhovita kada sam suviše umorna da trepćem.

Ali, i treće, bila je to ni najmanje laskava fotografija. Izgledala sam kao da sam imala maratonsku trojku sa solarijumom i jeftinim ajlajnerom.

Baš u tom trenutku realnost mi je prodrla u iscrpljenu, omamljenu glavu koju su na mestu držale još samo ukosnice.

I ponovo je Tina uspela da mi još malo zagorča život. A to je, uzevši u obzir sve što se desilo u poslednja dvadeset četiri časa, mnogo govorilo.

„Mogu li da vam...“ Muškarac sa druge strane pulta, onaj koji bi mogao da mi da moju voljenu kafu s mlekom, povukao se za korak i podigao šake veličine tanjira. „Ne želim nevolje.“

Bio je krupan tip glatke, tamne kože i obrijane lepo oblikovane glave. Uredno podšišana brada bila mu je snežnobela i imao je, primetila sam, nekoliko tetovaža koje su mu provirivale ispod kragne i rukava kombinezona. Na neobičnoj uniformi bilo je izvezeno ime Džastis.

Pokušala sam da mu uputim najzanosniji osmeh, ali je taj osmeh, zahvaljujući noćnoj vožnji i plakanju kroz veštačke trepavice, izgledao više kao grimasa.

„To nisam ja“, rekla sam uperivši prstom sa iskrzanim francuskim manikirom na noktu u fotografiju. „Ja sam Naomi. Naomi Vit.“

Čovek me je sumnjičavo pogledao pre nego što je stavio naočare koje je najpre izvadio iz prednjeg džepa kombinezona.

Trepnuo je pa me odmerio od glave do pete. Videla sam trenutak kada je shvatio istinitost mojih reči.

„Bliznakinje“, objasnila sam.

„Pa, sranje“, promrmljao je provlačeći prstima kroz bradu.

Još uvek je izgledao pomalo skeptično. Nisam mogla da mu zamerim. Naposletku, koliko je ljudi zaista imalo zlog blizanca?

„To je Tina. Moja sestra. Trebalo bi da se nađem s njom ovde.“ Ali pravo pitanje je bilo zašto je moja otuđena sestra bliznakinja tražila da se nađemo u objektu u kom očito nije bila dobrodošla, ali bila sam preumorna da bih ga postavila.

Džastis je i dalje zurio u mene i shvatila sam da je pogled zadržao na mojoj kosi. Refleksno sam dotakla glavu, a na pod je sletela uvela bela rada. Ups! Verovatno je trebalo da se pogledam u ogledalo u motelu pre nego što sam izašla u javnost kao neuredna, pomerena neznanka koja ide kući sa maskenbala.

„Izvoli“, rekla sam pa iz džepa joga šortsa izvadila vozačku dozvolu i pružila mu je. „Vidiš? Ja sam Naomi, i zaista bih, zaista, želela džinovsku kafu s mlekom.“

Džastis je uzeo moju vozačku dozvolu, pogledao je, pa ponovo pogledao moje lice. Najzad je nestalo stamenog izraza i on se široko nasmešio. „Proklet da sam. Drago mi je što sam te upoznao, Naomi.“

„I meni je drago što sam upoznala tebe, Džastise. Pogotovo ako ćeš me snabdeti malopre pomenutim kofeinom.“

„Napraviću ti kafu s mlekom od koje će ti se kosa podići na glavi“, obećao je.

Muškarac koji zna kako da zadovolji moje trenutne potrebe i još to čini s osmehom? Nisam mogla a da se u tom trenutku ne zaljubim makar malčice u njega.

Dok je Džastis radio, ja sam se divila kafeu. Bio je, po izgledu bi se reklo, uređen u muževnom stilu koji je asocirao na garažu. Na zidovima je bio rebrasti metal, sjajne crvene police i industrijski betonski obojeni pod. Sva pića imala su imena kao što je „kafa u crvenom“ i „kapučino karirana zastava“. Sve je bilo načisto ljupko.

Za malim okruglim stolovima raštrkanim po kafeu sedeli su ranoranioci koji su došli na jutarnju kafu. Svi su me gledali kao da zaista nisu srećni što me vide.

„Kakav je tvoj stav o aromi javorovog sirupa i slanine, draga?“, doviknuo je Džastis stojeći pored mašine za espresso.

„Sjajan. Pogotovo ako je šolja veličine kofe“, uverila sam ga.

Njegov smeh odjeknuo je kafeom i činilo se umirio goste koji su nastavili da me ignorišu.

Otvorila su se ulazna vrata i ja sam se okrenula očekujući da vidim Tinu.

Ali čovek koji je uleteo *nije* bio moja sestra. Izgledao je kao da je njemu beznadežnije nego meni potreban kofein.

Bio bi sasvim pristojan način da ga opišem kao zgodnog, tačnije zgodnog kao đavo. Bio je dovoljno visok da sam mogla da nosim cipele sa najvišom potpeticom koje posedujem ali da i dalje moram da podignem glavu kako bih se ljubila s njim – što je moja zvanična klasifikacija visine muškarca. Kosa mu je bila prljavoplava, podšišana sa strane i zalizana na temenu, što je govorilo da ima dobar ukus i sasvim pristojnu veštinu doterivanja.

Oba ova kriterijuma bila su visoko na mom Spisku razloga zbog kojih me muškarci privlače. Brada je bila potpuno novi dodatak ovom spisku. Nikada pre nisam poljubila muškarca s bradom i iznenada mi se javilo naglo, iracionalno interesovanje da u nekom trenutku i to iskusim.

A zatim sam stigla do njegovih očiju. Bile su hladne plavosive boje koja me je asocirala na čelik i glečere.

Prišao mi je i zašao mi u lični prostor kao da ima potpuno pravo na to. Kada je prekrstio tetovirane podlaktice preko širokih grudi, oteo mi se pištav zvuk.

Opa!

„Mislio sam da sam bio savršeno jasan“, zarezao je.

„Uh! A?“

Bila sam zbunjena. Streljao me je pogledom kao da sam najomraženiji lik iz nekog rijalitija, a ja sam i dalje želela da vidim kako izgleda nag. Od koledža nisam pokazala tako lošu sposobnost procene u seksualnom smislu.

Za to sam krivila iscrpljenost i emocionalne ožiljke.

Džastis je zastao usred spremanja kafe i mahnuo obema rukama. „Stani“, počeo je.

„U redu je, Džastise“, uverila sam ga. „Samo ti nastavi da praviš kafu, ja ću se postarati za ovog... *kavaljera*.“

Čula sam struganje stolicama svuda oko nas i videla kako sve i jedan gost juri prema vratima, neki još uvek sa šoljom u rukama. Niko me nije gledao u oči dok je odlazio.

„Nokse, nije ono što misliš“, ponovo je pokušao Džastis.

„Ne igram igrice danas. Napolje, jebote“, naredio je viking. Plavokosi bog seksi gneva žurno je padao sve niže na mojoj lestvici zavodljivosti.

Spustila sam prst na moje grudi. „Ja?“

„Dosta mi je tvojih igrica. Imaš pet sekundi da izađeš i ne vratiš se više nikada“, rekao je pa mi prišao toliko da je vrhom čizama dodirivao moje gole prste u japankama.

Dođavola. Izbliza je izgledao kao da je upravo dojurio sa pljačkaškog vikinškog broda... ili sa seta za snimanje reklame za parfem. Jedne od onih čudnih, umetničkih reklama koje nemaju smisla i u kojima se parfem zove „neuka zver“.

„Vidite, gospodine. Usred sam lične krize i pokušavam da se domognem šolje kafe.“

„Rekao sam ti, Tina, jebote. Ne možeš više da dolaziš ovamo i maltretiraš Džastisa ni njegove goste, da ne bih ja lično morao da te isprašim iz grada.“

„Nokse...“

Zlovoljna seksi zver od čoveka podigla je prst prema Džastisu. „Samo časak, druže. Čini se da moram da izbacim smeće.“

„Smeće?“ glasno sam udahnula. Mislila sam da bi ljudi u Virdžiniji trebalo da su ljubazni. Ali u grad sam stigla pre jedva pola sata i već sam doživela neprijateljsko obraćanje vikinga sa manirima pećinskog čoveka.

„Draga, kafa je spremna“, rekao je Džastis pa gurnuo veoma veliku šolju kafe za poneti preko drvenog pulta.

Pogled mi je poleteo prema vreloom, zanosnom napitku punom kofeina.

„Ako makar i pomisliš da uzmeš tu šolju, imaćemo problem“, rekao je viking tihim, opasnim glasom.

Ali Lejf Erikson nije znao s kim se danas kači.

Svaka žena ima granicu. I premda je moja bila prilično daleko, on ju je upravo prešao.

„Ako napraviš makar i jedan korak ka onoj lepoj kafi koju mi je skuvao moj prijatelj Džastis, nateraću te da zažališ trenutak kada si me sreo.“

Bila sam ljubazna osoba. Ako ćemo verovati mojim roditeljima, bila sam dobra devojka. A ako ćemo verovati onlajn-kvizu koji sam radila pre dve nedelje, bila sam sklona da suviše udovoljavam drugima. Nisam baš umela da pretim.

Muškarac se namrštio, a ja sam odbila da primetim seksi bore u uglovima tih očiju.

„Već sam zažalio, a zažalio je i čitav ovaj prokleti grad. To što si promejala frizuru ne znači da ću zaboraviti nevolje koje si izazvala ovde. A sada vuci dupe napolje i ne vraćaj se.“

„Misli da si Tina“, ubacio je Džastis.

Nisam marila da li ovaj magarac misli da sam serijski ubica ljudožder. Isprečio se između mene i kofeina.

Plavokosa zver je okrenula glavu prema Džastisu. „Šta to, dođavola, govoriš?“

Pre nego što je moj ljubazni prijatelj koji mi je spremio kafu stigao da odgovori, bocnula sam prstom vikinga u grudi. Nije duboko utonuo, zahvaljujući sramotnom sloju mišića ispod kože. Ali sam se ja postarala da ga najpre dotaknem noktom.

„A sada ti slušaj mene“, počela sam. „Ne marim da li si od mene pomislio da sam moja sestra ili onaj pacov koji je povećao cenu leka protiv malarije. Ja sam ljudsko biće i dan mi je baš loš, nakon najgoreg dana u životu. Nemam snage da danas potiskujem osećanja. Zato bi ti bolje bilo da mi se skloniš s puta, vikinže, i ostaviš me na miru.“

Na jednu užarenu sekundu izgledao je načisto rasonođeno.

Ja sam to protumačila kao pauzu za kafu. Zaobišla sam ga i uzela kafu, pažljivo je omirisala pa zagnjurila lice u vrelu životnu silu.

Pila sam gramzivo, snagom volje terajući kofein da izvede čuda dok su mi arome prštale na jeziku. Bila sam prilično sigurna da je neprimereno stenjanje koje se čulo došlo iz mog grla, ali bila sam preumorna da bih marila. Kada sam najzad spustila šolju i obrisala usta nadlanicom, viking je i dalje stajao ispred mene i streljao me pogledom.

Okrenula sam mu leđa, uputila osmeh mom junaku Džastisu pa gurnula novčanicu od dvadeset dolara preko pulta, onu koju sam čuvala u slučaju nužde za kafom. „Gospodine, ti si umetnik. Koliko sam ti dužna za najbolju kafu s mlekom koju sam u životu popila?“

„S obzirom na to kakvo si jutro imala, draga, kuća časti“, rekao je pa mi vratio vozačku dozvolu i novac.

„Ti si, prijatelju, istinski kavaljer. *Za razliku od nekih.*“ Osvrnula sam se preko ramena prema mestu na kom je viking stajao raširenih nogu i prekrštenih ruku. Ponovo sam uronila u napitak i ubacila novčanicu u ličnu torbicu za napojnice. „Hvala što si bio ljubazan prema meni najgoreg dana u mom životu.“

„Mislio sam da je to bilo juče“, ubacio je namrgođeni golijat.

Umorno sam uzdahnula okrećući se prema njemu. „To je bilo pre nego što sam sreła tebe. Tako da zvanično mogu reći kako je današnji dan, ma koliko juče da je bilo gadno, za dlaku odneo pobedu.“ Ponovo sam se okrenula prema Džastisu. „Žao mi je što ti je ovaj kreten rasterao goste. Ali uskoro ću se vratiti po još jednu kafu.“

„Radujem se tome, Naomi“, rekao je i namignuo.

Okrenula sam se da odem pa udarila u kilometar široke grudi ljutitog muškarca.

„Naomi?“, rekao je.

„Odlazi.“ Gotovo da mi je prijalo da po prvi put u životu budem nepriстойna. Da zauzmem stav.

„Zoveš se Naomi“, izjavio je viking.

Nisam mu odgovorila jer sam bila suviše zauzeta pokušajima da ga spalim pogledom pravedničkog gneva.

„Nisi Tina?“, navaljivao je.

„Bliznakinje su, čoveče“, rekao je Džastis kome se u glasu jasno čuo osmeh.

„Da me jebeš.“ Viking je prošao rukom kroz kosu.

„Brinem za vid tvog prijatelja“, rekla sam Džastisu pokazujući Tininu fotografiju.

Tina je u nekom trenutku u poslednjih deset i nešto godina izblajhala kosu, zbog čega su blage razlike među nama postale očiglednije.

„Ostavio sam sočiva kod kuće“, rekao je.

„Zajedno sa kućnim vaspitanjem?“, dobacila sam. Kofein mi je ušao u krvotok pa sam bila neuobičajeno svadljiva.

Odgovorio mi je samo užarenim pogledom.

Uzdahnula sam. „Sklanjaj mi se s puta, Lejfe Eriksone.“

„Zovem se Noks. Zašto si ovde?“

Kakvo je to ime, dođavola? Da li je imao težak život, pričao mnogo glupih šala? Da nije bilo kraća verzija nekog drugog imena, Noksel? Noksatan?*

„Ne tiče te se, Nokse. Ništa što ja radim ili ne radim tebe se ne tiče. Zapravo, moje postojanje te se ne tiče. A sada te molim da budeš ljubazan i skloniš mi se s puta.“

* Igra rečima Knox-Knock, aluzija na pesmu iz mjuzikla *Eni*, koju je kasnije obradio Džej-Zi, „It’s a hard knock life“, i aluzija na kuc-kuc (knock-knock) viceve. (Prim. prev.)

Sve što nismo preboleli

Došlo mi je da zavrištim što sam glasnije mogla koliko sam god dugo mogla. Ali pokušala sam to nekoliko puta u kolima tokom dugačke vožnje ovamo i nije mi pomoglo.

Na sreću, lepi tikvan je iznervirano uzdahnuo i postupio pristojno, sačuvavši time sebi život, i sklonio mi se s puta. Počistila sam se iz kafea na letnju vrelinu što sam dostojanstvenije mogla.

Ako Tina bude želela da se vidi sa mnom, može da me pronađe u motelu. Nije bilo potrebe da je čekam i trpim neprijateljsko obraćanje neznanaca sa karakterom kaktusa.

Vratiću se u moju turobnu sobu, povaditi sve ukosnice iz kose i tuširati se dok ne nestane vrele vode. A zatim ću dokučiti šta ću dalje raditi.

Bio je to dobar plan. Nedostajala mi je samo jedna stvar.

Moj automobil.

O, ne. Automobil i tašna.

Stalak za bicikle je još uvek bio ispred kafea. Samouslužna perionica veša sa upadljivim posterima u izlogu i dalje je stajala s druge strane ulice pored auto-mehaničarske radnje.

Ali moj automobil nije bio tamo gde sam ga ostavila.

Parking-mesto u koje sam se uvukla ispred pet-šopa bilo je prazno.

Pogledala sam duž ulice. Ali nije bilo ni traga od mog pouzdanog, prašnjavog *volva*.

„Izgubila si se?“

Sklopila sam oči i stegnula vilicu. „Odlazi!“

„Šta te muči?“

Okrenula sam se i zatekla Noksa kako me pažljivo posmatra i drži šolju kafe za poneti.

„Šta me muči?“, ponovila sam.

Želela sam da ga šutnem u cevanice i ukradem mu kafu.

„Dobro čujem, srce. Nema potrebe da vičeš.“

„Mene muči što mi je pauk odneo automobil dok sam tračila pet minuta svog života da tebe upoznam.“

„Jesi li sigurna?“

„Nisam. Nikada ne znam gde sam ostavila automobil. Jednostavno ga ostavim gde bilo pa kupujem novi kada stari ne uspem da pronađem.“

Prostrelilo me je pogledom.

Zakolutala sam očima. „Jasno je, sarkastična sam.“ Pošla sam da uzmem telefon samo da bih se setila da ga više nemam.

„Ko ti se usrao u dan?“

„Osoba koja te je učila kako da izraziš zabrinutost učinila je to pogrešno.“ Bez ijedne reči više odmarširala sam u smeru, nadala sam se, policijske stanice.

Nisam stigla ni do narednog izloga pre nego što me je velika, gruba ruka zgrabila za nadlakticu.

Rekla sam sebi da je to zbog nespavanja, emocionalne ranjivosti. Zato sam osetila naelektrisano strujanje svesti zbog njegovog dodira.

„Stani“, naredio je osorno.

„Sklanjaj ruku“, trapavo sam počela da se otržem, ali je on samo pojačao stisak.

„Onda prestani da bežiš od mene.“

Prestala sam da se otimam. „Prestaću da bežim ako ti prestaneš da se ponašaš kao kreten.“

Nozdrve su mu se raširile dok je zurio u nebo, a meni se učinilo da sam čula kako broji.

„Da li ti to zaista brojiš do deset?“ O mene su se ogrešili. Ja sam imala razlog da se molim nebesima za strpljenje.

Stigao je do deset, ali je i dalje izgledao iznervirano. „Ako prestanem da se ponašam kao kreten, hoćeš li ti ostati i porazgovarati sa mnom načas?“

Uzela sam još jedan gutljaj kafe pa razmislila. „Možda.“

„Onda te puštam“, upozorio me je.

„Sjajno“, ohrabrila sam ga.

Oboje smo pogledali njegovu šaku na mojoj nadlaktici. Polako je popustio stisak i pustio me, ali ne pre nego što je prstima prešao preko osetljive kože na unutrašnjoj strani moje nadlaktice.

Sva sam se naježila, ali sam se nadala da nije primetio.

Pogotovo što su, kada je moje telo bilo u pitanju, naježena koža i skupljene bradavice bile tesno povezane.

„Hladno ti je?“ Nije gledao ni u moju ruku ni u moje rame, već u moje grudi.

Dođavola. „Jeste“, slagala sam.

„Napolju je dvadeset osam stepeni i piješ vrelu kafu.“

„Ako si završio sa objašnjavanjem unutrašnje temperature sa muške tačke gledišta, želela bih da pronađem moj automobil“, rekla sam pa prekrstila slobodnu ruku preko izdajničkih grudi. „Možda bi mogao da me uputiš u pravcu najbližeg parking-servisa ili policijske stanice?“

Dugo je gledao u mene, pa odmahnuo glavom. „Hajde.“

„Molim?“

„Ja ću te odvesti.“

„Ha!“, potisnula sam smeh. Poludeo je ako je mislio da ću svojevolljno sestri u auto s njim.

Još uvek sam odmahivala glavom kada je rekao: „Hajde, Dejzi. Nemam ceo dan.“

DVA

JUNAK, ALI NE OD SVOJE VOLJE

Noks

Žena je zurila u mene kao da sam joj upravo predložio da poljubi zvečarku.

Moj dan još nije trebalo ni da počne, a već je bio usran. Ona je bila kriva za to. Ona i ono govno od njene sestre, Tina.

Malo krivice svalio sam i na Agatu, čisto reda radi, jer mi je ona poslala poruku da je Tina upravo „dovukla problematično dupe“ u kafe.

I sada sam, u cik zore prema mojim merilima, izigravao gradskog izbacivača i svađao se sa ženom koju nikada nisam sreo.

Naomi je trepnula kao da izranja iz magle. „Šališ se, zar ne?“

Agata je trebalo da proverii vid ako je od ove besne brinete pomislila da je njena izblajhana, nakvarcovana i istetovirana problematična sestra.

Razlika među njima bila je prilično očigledna, da ga jebeš, i pored toga što nisam imao sočiva. Tinino lice bilo je boje i teksture starog kožnog ka- uča. Imala je grube usne uokvirene dubokim borama od pušenja dve pa- klice cigareta dnevno i uverenja da joj svet nešto duguje.

Naomi je, s druge strane, bila potpuno drugačija. Otmenija. Bila je visoka kao i sestra. Ali umesto da izgleda kao da je pržena u dubokom ulju, ona je više naginjala izgledu Diznijeve princeze sa gustom kosom boje pečenog kestena. Kosa i cveće u njoj pokušavali su da se oslobode neke složene fri- zure. Lice joj je bilo mekše, koža bleđa. Usne pune i ružičaste. Imala je oči koje su me podsećale na šumsko tlo i otvorena polja.

I dok se Tina oblačila kao bajkerka koja je prošla kroz sekač iverja, Na- omi je nosila skupi sportski šorts i majicu na bretele na zategnutom telu koje je obećavalo više od šačice lepih iznenađenja.

Izgedala je kao žena kojoj bi bio dovoljan jedan pogled na mene pa da zaštitu potraži u okrilju prvog člana nekog upravnog odbora u majici za golf koga bi uspela da pronađe.

Na njenu sreću, drama me nije zanimala. Ni žene skupe za održavanje. Nisam se bavio princezama očiju kao u srne koje je trebalo spasavati. Nisam traćio vreme na žene kojima je potrebno više od dobrog provoda i ponekog orgazma.

Ali pošto sam već gurnuo nos u ovu situaciju, rekao joj da je smeće i vikao na nju, najmanje što sam mogao da uradim bilo je da situaciju brzo dovedem do svršetka. Pa da se vratim u postelju.

„Ne. Ne zajebavam te“, izjavio sam.

„Ne idem s tobom nikuda.“

„Nemaš kola“, istakao sam.

„Hvala što si ukazao na očigledno. Svesna sam da ga nemam.“

„Stani da proverim da li sam te dobro razumeo. Ti si neznanka u nepoznatom gradu. Nestala su ti kola. Ali odbijaš prevoz zato što...“

„Zato što si uleteo u kafe i urlao na mene! Da bi me zatim pratio na ulici i nastavio da vičeš na mene. Ako sednem u kola s tobom, veća je verovatnoća da ćeš me iseći na komade i rasuti po pustinji nego me odvesti kuda bi trebalo da idem.“

„Ovde nema pustinje. Ali ima planina.“

Njen izraz je govorio da ne smatra da joj pomažem i da joj nisam zabavan.

Izdahnuo sam kroz stegnute zube. „Vidi. Umoran sam. Obavestili su me da Tina ponovo pravi problem u kafeu i očekivao sam takvo stanje.“

Uzela je dugačak gutljaj kafe gledajući niz ulicu kao da razmatra mogućnost bega.

„Nemoj ni pomišljati na to“, rekao sam joj. „Prosućeš kafu.“

Kada je raširila one lepe oči boje lešnika, znao sam da sam pogodio cilj.

„Dobro. Ali samo zato što je ovo najbolja kafa s mlekom koju sam u životu popila. I da li je to tvoj način da se izviniš? Jer je usran, kao i tvoj način da pitaš ljude da li je sve u redu.“

„Bilo je to objašnjenje. Prihvati ili odbaci.“ Nisam traćio vreme na stvari koje nisu bile važne. Kao što su neobavezno ćaskanje i izvinjavanje.

Ulicom se uz urlik približio motor sa čijih zvučnika je treštao *Rob Zombi* uprkos činjenici da jedva da je bilo sedam sati ujutro. Tip nas je pogledao pa zaturirao motor. Utvara se bližila sedamdesetoj ali je i dalje uspevao da dobi ne neverovatno mnogo pažnje zbog tog imidža tetoviranog, srebrnog lisca.

Naomi ga je, zaintrigirana, gledala otvorenih usta.

Danas nije bio dan da gospođica Bele Rade u Kosi istraži svoju divlju stranu. Glavom sam Utvari pokazao da odjebe, oteo Naomi voljenu kafu iz ruke pa pošao niz trotoar.

„Hej!“

Pojurila je za mnom kao što sam i očekivao. Mogao sam da je uhvatim i za ruku, ali nije mi se baš dopalo kako sam reagovao kada sam je dodirnuo. Osećaj je bio komplikovan. „Nije trebalo da ustajem iz jebenog krejeta“, promrmljao sam.

„Koji je tvoj problem?“, pitala je Naomi trčeći da me sustigne. Posegnula je prema šolji, ali sam je ja izmakao i nastavio dalje.

„Ako ne želiš da završiš vezanih ruku i nogu prebačena preko sedišta Utvarinog motora, predlažem da sedneš u moj kamionet.“

Razbarušeno dete cveća promumlalo je nešto o mojoj ličnosti i anatomiji što nije zvučalo nimalo laskavo.

„Vidi. Ako uspeš da se uzdržiš da me ne smaraš čitavih pet minuta, odvešću te do policijske stanice. Možeš da pokupiš svoj prokleti automobil i nestaneš iz mog života.“

„Da li ti je iko ikada rekao da imaš ličnost besnog bodljikavog praseta?“
Nastavio sam dalje ignorišući je.

„Kako da znam da mi ti nećeš vezati ruke i noge?“, pitala je.

Stao sam i lenjo je odmerio. „Mala, nisi moj tip.“

Zakolotala je očima toliko snažno da je bilo pravo čudo što nisu izletele na trotoar. „Izvini me na trenutak da se isplaćem.“

Sišao sam sa ivičnjaka i otvorio suvozačeva vrata mog pikapa. „Ulazi.“

„I usran si kavaljer“, požalila se.

„Kavaljer?“

„To znači...“

„Hriste, znam šta znači.“

I znao sam šta je značila činjenica da je tu reč upotrebila u razgovoru. Imala je jebeno cveće u kosi. Žena je bila romantična duša. Još jedan minus kod mene. Romantičnih duša se najteže osloboditi. Onih lepljivih. Onih koje se pretvaraju da mogu podneti neobaveznu vezu. A u međuvremenu kuju plan da postanu „ona prava“, pokušavaju da prevarom nateraju muškarce da upoznaju njihove roditelje i potajno gledaju venčаницe.

Kako nije sama sela u kola, pružio sam ruku pored nje i spustio njenu šolju u držač za šolju.

„Trenutno zaista nisi u milosti“, rekla je.

Prostor između naših tela bio je nabijen energijom koju sam obično osećao pred dobru tuču u baru. Opasnom, snažnom. Nije mi se naročito dopadala.

„Ulazi u prokleti kamionet.“

Pomislio sam kako se desilo omanje čudo kada me je zaista poslušala, pa sam joj zalupio vratima u namreškani nos.

„Sve u redu, Nokse?“ doviknuo je Bad Niklbi sa praga gvožđare. Nosio je svoju uobičajenu uniformu koja se sastojala treger pantalona i *Led Cepelin* majice. Konjski rep koji nosi već trideset godina visio mu je niz leđa, tanak i sed, zbog čega je izgledao kao teža, manje zabavna verzija Džordža Karlina.

„Sve je u redu“, uverio sam ga.

Pogled mu je kliznuo preko vetrobranskog stakla ka Naomi. „Zovi me ako ti bude potrebna pomoć da se rešiš leša.“

Seo sam za volan i pokrenuo motor.

„Svedok me je video da sedam u kamionet pa bih, da sam na tvom mestu, dobro razmislila da li da me ubiješ“, rekla je pokazujući Bada koji nas je i dalje posmatrao.

Jasno je bilo da nije čula njegov komentar.

„Neću te ubiti“, breкнуo sam se. *Još.*

Već je stavila pojas i prekrstila dugačke noge. Japanka joj je visila sa stopala koje je drmusala. Na oba kolena imala je modrice, a primetio sam i svežu oderotinu na desnoj podlaktici. Rekao sam sebi da ne želim da znam ništa o tome i ubacio menjač u rikverc. Ostaviću je ispred policijske stanice – nadajmo se da je dovoljno rano da izbegnem koga želim da izbegnem – i postarati se da joj vrate prokleta kola. Ako budem imao sreće, mogao bih da odspavam još jedan sat pre nego što zvanično budem morao da započnem dan.

„Znaš“, rekla je, „ako bi neko trebalo da se ovde ljuti, onda sam to ja. Čak te i ne poznajem a ti vičeš na mene, oduzimaš mi kafu a zatim me praktično otimaš. Nemaš razloga da se ljutiš.“

„Ne znaš ti ništa, srce. Imam mnogo razloga da pizdim, a mnogi od njih imaju veze sa tvojom beskorisnom sestrom.“

„Tina možda nije najljubavnije ljudsko biće, ali ti to ne daje za pravo da budeš takav kreten. Ona je moja porodica“, šmrknula je Naomi.

„Ne bih baš tvoju sestru nazvao ljudskim bićem.“ Tina je bila prvoklasno čudovište. Krala je. Lagala. Zapodevala tuče. Previše pila. Premalo se

tuširala. I nije imala obzira ni prema kome. I sve zato što je mislila da joj svet nešto duguje.

„Slušaj, ma ko ti bio. Jedini koji o njoj mogu tako da govore smo moji roditelji i ja, i generacija 2003. Srednje škole u Anderstaunu. I možda još i vatrogasna služba Anderstauna. Ali oni su zaslužili pravo da tako govore. Ti nisi i nije mi potrebno da na mene istresaš svoje probleme sa mojom sestrom.“

„Kako bilo“, procedio sam kroz stegnute zube.

Ostatak puta prešli smo u tišini. Policijska stanica u Nokmautu bila je udaljena nekoliko blokova od Glavne ulice i delila je novu zgradu sa javnom gradskom bibliotekom. Od samog pogleda na nju zaigrao mi je mišić ispod oka.

Na parkingu je stajao pikap, patrolna kola i *harli dejvidson fet boj* motocikl. Nije bilo ni traga od terenca šefa policije. Hvala Hristu na omanjem čudu.

„Hajde. Daj da završimo ovo.“

„Nema potrebe da ulaziš sa mnom“, šmrknula je Naomi. Praznu šolju od kafe je posmatrala tužnim pogledom.

Zarežao sam pa gurnuo moju skoro pa netaknutu kafu ka njoj. „Vodim te do pulta, da se postaram da si pronašla kola i da te nikada više neću videti.“

„Dobro. Ali neću da ti zahvalim.“

Nisam se trudio da joj odgovorim jer sam bio previše zauzet jurnjavom ka ulaznim vratima i ignorisanjem velikih zlatnih slova iznad njih.

„Opštinska zgrada Noks Morgan.“

Pretvarao sam se da je nisam čuo i pustio sam staklena vrata da se zatvore za mnom.

„Da li u ovom gradu postoji još neko po imenu Noks?“, pitala je otvoriši vrata silovito i ušavši za mnom.

„Ne“, rekao sam, nadajući se da ću time sprečiti dalja pitanja na koja nisam želeo da odgovaram. Zgrada je bila relativno nova, stakla je bilo kao govana, hodnici su bili široki, i još je mirisala na sveže krečenje.

„Znači, tvoje je ime na zgradi?“, navaljivala je ponovo potrčavši da bi mogla da me prati.

„Pretpostavljam“, otvorio sam silovito još jedna vrata s desne strane i pokazao joj da uđe.

Policijska stanica Nokmauta više je podsećala na neko od onih mesta za druženje koja vole urbani hipsteri nego na pravu policijsku stanicu. Nervirala je momke i devojke u plavom koji su se dičili svojim buđavim,

ruševnim bunkerom i treperavim neonkama i tepihom na kome su kriminalci ostavljali fleke decenijama.

Njihova ljutnja zbog svetle boje zidova i sjajnog novog kancelarijskog nameštaja bili su jedino što mi ovde nije bilo mrsko.

Policija Nokmauta dala je sve od sebe da se vrati korenima, gomilala je kule dosijea na stolovima od bambusa podesivim po visini i kuvala suviše jeftinu, prejaku kafu dvadeset četiri časa, sedam dana u nedelji. Na pultu je stajala otvorena kutija bajatih krofni i na sve strane su se videli otisci prstiju sa tragovima šećera u prahu. Ali ništa do sada nije narušilo novi sjaj tek sagrađene zgrade Noks Morgan.

Narednik Grejv Hoper sedeo je za stolom i otapao dvesta grama šećera u kafi. Bio je reformisani član kluba motociklista, sada je radnim danima uveče bio trener softbol tima svoje kćerke, a vikendom je kosio travnjak. Ali jednom godišnje posadio bi suprugu na motocikl i odvezao je da još jednom prožive dane slave na otvorenom putu.

Primetio je mene i moju gošću i umalo prosuo kafu po sebi.

„Šta ima, Nokse?“, pitao je Grejv sada otvoreno zureći u Naomi.

Nije bila tajna u gradu da sam se trudio da imam što je manje moguće posla sa policijom. I nije bila vest da je Tina bila nevolja koju nisam trpeo.

„Ovo je Naomi. Tinina blizakinja“, objasnio sam. „Upravo je stigla u grad i kaže da joj je pauk odneo automobil sa parkinga. Da li je pozadi?“

Policija Nokmauta je obično imala pametnija posla nego da vodi računa o parkingu i puštala je građane da parkiraju gde god im je bila volja, kad god im je bila volja, pod uslovom da ne parkiraju na trotoaru.

„Vraćiću se na tu stvar sa blizakinjama“, upozorio je Grejv uperivši kašičicu u nas. „Ali najpre da ti kažem da sam danas samo ja ovde i ja nisam dovukao ništa.“

Sranje. Zagladila sam kosu.

„Ako nisi ti, znaš li ko je drugi mogao?“, pitala je Naomi puna nade.

Naravno. Ja dotrčim da je spasem i dovezem je ovamo, ali je osedeli Grejv dobio osmeh i slatke reči.

Grejv, kopile, pomno je pratio svaku njenu reč, i smešio joj se kao da je parče kolača sa sedam vrsta čokolade.

„Dobro, Tin... hoću da kažem, Naomi“, počeo je Grejv. „Meni se čini da su dve stvari ovde mogle da se dese. Prva je da si zaboravila gde si parkirala. Ali je to malo verovatno za devojkicu kao što si ti u ovako malom gradu.“

„Jeste“, složila se sa njim srdačno, ne proznavši ga da je izneo očigledno.